

Koiran kasvatuksen alkeet 1960 ja -70 luvulla

Kenneltoiminta ja vallankin kennelit olivat erittäin harvinaisia. Kuulin että pidettiin puhtasrotuisille koirille koiranäyttelyitä. Olihan meillä oikein kennelnimen omaava puhtasrotuinen cockerspanieli New Comer Victoria "Viki" jolla oli paperit ja kaikki ... niin kuin sanonta kuului. Vielä 70- luvullakin tätä sanontaa käytettiin ns. paperikoirista eli joilla oli Suomen Kennelliiton rekisteritodistus. Tänäpäivänäkään en tiedä mitä sana "kaikki" piti sisällään siinä yhteydessä.

Pitemmittä puheitta otin selvää, miten näyttelyyn ilmoitaudutaan. Ilmoitus oli tehty ja kerrottu kasvattajalle aikeistamme. Ai, että missä me trimmautamme koiramme ennen näyttelyä? Trimmautamme? Hyvä että joku siitä meille valisti, että turkille on tehtävä jotain, ei kuulemma pelkkä kampaaminen riitä. Cockerin turkki on leikattava muotoon. Eli siihen tarvittiin asiantuntijaa. Sitä kōrōteltiin mieheni Pertin kuorma-autolla Hämeenlinnaan. Siellä oli armeijan palveluksessa mies jolla oli metsästyksessä käytettäviä Cockereita. Hän leikkasi näyttelytähtemme. Luukki taisi olla enemmän metsästyskoiralle sopiva.

Näyttelyissä tuli sininen nauha, sanoivat sen olevan toinen palkinto. En muista että olisin ollut pettynyt, kun Viki ei ollutkaan näyttelyn kaunein. Näyttelyssä minulle avautui aivan uusi maailma. Minulle selvisi, jos aikoo pärjätä näyttelyissä, cockeri olisi käytettävä Helsingissä trimmauksessa Edit Ollisella tai vielä parempi Hans Lehtisellä.

Näyttelytulosten lisäksi, cockerin oli suoritettava hyväksytysti taipumuskoe saavuttaakseen muotovalion tittelin. Cockeri luokitellaan lintukoiriin jolla siten halutaan säilyttää metsästysominaisuudet. Oli kysymys luontaisesta taipumuksesta. Täytyi seurata verijälkeä. Sitten katsottiin miten koira käyttäytyy metsässä ja reagoi aseella ammuntaan. Kokeeseen voi mennä ilman mitään etukäteisharjoittelua. Pertin ohjauksella Viki suoritti kokeen. Kokeen parhaana koirana. Siitä on kunniakirja todistuksena kennelin seinällä. No, sillä taitaa olla sitä tunnearvoa. Eihän Viki sitä tarvinnut.

Myöhemmin oli cockeri, jolla oli kasassa ne kolme sertiä ja ei sitten tarvittu muuta kuin se taipumuskoe muotovalion titteliin. Kun metsässä ammuttiin, se lähti vitomaan autolle mamman tykö. Ilme oli " Apua siellä ammutaan". Seuraavalla kerralla metsässä, kun laskettiin irti, lähti se heti suorinta tietä autolle. Se siitä muotovalion tittelistä.

Kahden pojan lisäksi vuonna 1969 meille syntyi tytär Miia. Miia ei ollut vielä vuodentakaan vanha kun meille syntyi ensimmäinen cockeri pentue.

Omien kasvattien lisäksi ostettiin muutama narttu Paula Kangassalolta, Of Zlazano kennelistä Kestilästä. Paulalla oli englannista tuotuja uroksia. Sinne me lähetimme lentokoneella monta narttua astutettavaksi. Sitä lähtöä Miian kanssa kentällä katselimme. Kotona Miia näytti kädellä kuinka se kone lensi "näin näin", sitten Miian käsi kaarsi ja kääntyi ympäri ja sanoi "ja sitte se meni väälipäin".

Kennelnimen saamiseksi tarvittiin kahdesta omasta kasvattamasta pentueesta ykkösellä palkittuja koiria. Kennelnimi Lagoon myönnettiin v. 1973 cockereille. Myöhemmin tämän nimen alla olen kasvattanut tiibetinspanieleita, beagleja ja tanskandogeja sekä cavalier kingcharlesinspanieleita.

Voitokkain oma kasvatti cockeri SF MVA Lagoon Dittina oli, kaikkien rotujen näyttelyssä, Velodromilla Best In Show 2, afgaaninvinttikoiran voittaessa.

En voi kehua kasvatustyötäni seitsemänkymmentä luvulla minään osaavana ja pitkäjänteisenä. Se oli enemmänkin sattumanvaraista. Nartut astutettiin englannintuonti uroksilla jotka oli saanut muotovalio

tittelin.

Oppia kasvatustyöhöni koitin ammentaa Vuolasvirran kirjoittamasta jalostusoppaasta. Kirja oli vuosikausia yöpöydälläni. Kirja johon palasin aina uudelleen ja uudelleen, sen avautuessa vähitellen käytännön kokemusten kautta. Monia asioita avautui keskusteluissa toisten kasvattajien kanssa ja kirjaviisaiden kanssa tuli keskusteltua perinnöllisyydestä.

Seitsemänkymmentäluvulla yleistä suhtautumista koirankasvatukseen kuvastaa se kun olimme kesät mökillä Lopella. Meillä oli siellä koirat mukana. Naapurin vanha isäntä sanoi "koiria? minä ymmärtäisin jos olisi sikoja noin paljon, mutta että koiria?!"

Samaisen naapurin vapaana (kaikki maaseudun koirat juoksivat vapaina) juokseva pystykorva teki meille temput. Tulimme cockerin kanssa astutusreissulta. Laitoin nartun kiinni rapunpieleen, mennäkseni vaihtamaan päälleni koiran ulkoilutus vaatteet. Sulho oli tullut hyvien hajujen perässä odottamaan mökin nurkan taakse. Kun narttu oli kytketty oli se helppo nakki. Tulin ulos ja siellä ne seisoivat takapuolet vastakkain. Arvaa harmittiko? Ei muuta kuin eläinlääkärille ehkäisyppiikki ottamaan.

Mökkeily väheni kun koirakanta lisääntyi ja vuonna 1975 tuli mukaan Riihimäen alueen löytöeläimet. Tuli määräykset koirien kiinnipidosta. Suurin osa koirista oli sekarotuisia, joiden perään ei paljon kysely. E i oltu valmiita maksamaan mitään niiden lunastuksesta. Tilalle sai ilmaiseksi aina jostain söpön pienen koiranpennun. Vanha mummu oli aiemmin hoitanut kaupungin löytöeläimet Kaupungin omistamassa varastossa. Hän neuvoi minua: "jos kukaan ei kysy , vie kunnan rajalle ja laske menemään". Niin hän teki. Monta hyväluonteista koira jouduttiin saattamaan autuaammille metsästysmaille (Ajatella siitä ei ole kulunut kuin 35 vuotta . On suhtautuminen koiriin muuttunut, sekarotuisiinkin.).

Ensimmäinen cavalieri pentue syntyi 26.1.1975. Emänä oli englannista kantavana tuotu b/t narttu SF MVA Aldersbrook Cleothera.

Hilkka Laitamo